

skellige Pletter paa Lovforslaget, som det nu foreligger. Jeg er navnlig enig med den sidste ærede Taler i, at det paa et Hovedpunkt er utilfredsstillende, nemlig ved Ordningen af sigtedes Forsvar i Straffesager. Jeg skal selvfølgelig ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, og jeg tror, at man ved at forhandle nærmere om Sagen maa kunne komme til en anden Ordning end den her foreslaaede. Man giver utvivlsomt ikke sigtede den Stilling under Sagen, som han bør have, og ikke den Betyggelse mod Vilkaarlighed, som det er ønskeligt at opnaa. — Der er ogsaa adskillige andre Punkter, der kunde være Anledning til at berøre ved denne Lejlighed. I det hele taget er det vistnok saa, at der mod Strafferechtsplejen i dens nuværende Form kan rejses Indvendinger, som i en Sum gaa ud paa, at den sigtede under Sagen ikke ydes det Værn, som det er ønskeligt at give ham. Der kan nævnes Reglerne angaaende Varetægtsfængslet, Betingelserne derfor, Bestemmelserne om Anholdelse og den sigtedes Behandling, medens han er i Varetægtsfængsel. Paa disse Punkter er der aabenbart adskillige Forhold, som det fra vort Synspunkt er overordentlig ønskeligt at faa ændrede. Det gælder ogsaa med Hensyn til Ordningen af Forundersøgelsen. Undersøgelingsdommerens Stilling under denne er, saa vidt jeg kan se, uheldigt ordnet i Lovforslaget. Endelig er der med Hensyn til Nævningesager et Par Punkter, som bleve udførligt drøftede ved 2den Behandling. Det er særligt Spørgsmaalet om, hvorvidt Retsforanden bør have Lejlighed til at forhandle hemmeligt med Nævningene, i hvilket Omfang der bør være Lejlighed til at genoptage en afsluttet Nævningesag. Paa disse Punkter ønske vi, at der maa indføres Forandring. — For Civilprocessens Vedkommende er det store Hovedspørgsmaal, som staar Fler-tallet og Mindretallet her i Salen imellem, det, om Eksekutions-, Auktions- og lignende Forretninger skulle henlægges til Dommeren eller til Underøvrigheden. Vi maa fastholde den Anskuelse, at den Skikkelse paa dette Punkt, hvori Lovforslaget kom til os, var heldigere for Befolkningens Interesser end den, hvori det nu forlader Tinget. Der er altsaa adskillige Punkter, hvor der efter vort Synspunkt er væsentlige Pletter paa Lovforslaget, men vi ville ikke desmindre anbefale at stemme for det i dets nuværende Form, i det Haab, at det snart maa vende tilbage hertil i en anden og

fra vort Synspunkt set bedre Skikkelse end den, i hvilken det forlader Tinget.

Estrup: Jeg har hidtil afholdt mig fra enhver Deltagelse i Forhandlingen af den foreliggende Sag, i rigtig Erkendelse af min egen Mangel paa særlig Sagkundskab til de Emner, som berøres, og tillige i fuld Tillid til den Behandling, den vilde faa af de udmærkede sagkyndige i dette Ting, hvis særlige Opgave det har været at behandle den. Jeg kan imidlertid ikke lade Sagen forlade dette Ting uden at udtale min Mening om den i sin Helhed. Det er da den, at jeg ganske vist kan forstaa, at der ved en Reform som denne paa flere Punkter kunde vindes betydeligt i Sammenligning med det nuværende — jeg vil nævne deriblandt den mundtlige Retsforhandling, jeg vil ogsaa nævne Adskillelsen af Politimyndigheden fra Dommermyndigheden, og der er flere Punkter —, men Sagen i sin Helhed kan jeg paa ingen Maade erkende for at være et saadant Fremskridt, at det er blot forsvarligt at tage den uden at have mindste Begreb om, hvad den vil koste. Mangler jeg særlig juridisk Forstand — og det har jeg maattet høre flere Gange — tror jeg ikke, jeg savner finansiel Forstand; og det tror jeg, jeg er berettiget til at sige, at det er ganske uforsvarligt at vedtage en Lov som denne uden at have noget Begreb om, hvor mange Millioner den vil koste Skatteyderne. — Naar man saa vil sige: Ja, men Befolkningen i sin Helhed samstemmer eller mødes i Ønsket om at faa en saadan Reform gennemført, tror jeg, det er en fuldstændig Fejltagelse. Jeg har meget godt kunnet mærke paa mange Steder en Ængstelse for, hvad dette ny skulde bringe, men intet Sted har jeg mødt nogen Længsel efter det ny. Altsaa efter min Mening kan man paa ingen Maade gaa mindre forsigtigt til en saadan Reform, end man ellers vilde gøre, fordi det skulde være en Reform, som man almindelig længes efter at faa. Det er min fulde Overbevisning, at de, der udtale det, tage højlig fej. Ængstelsen for det ny er almindelig, Længslen derefter er maaske til Stede, men paa ingen Maade almindelig. Det beror selvfølgelig paa ingen Maade derpaa, at man er saa tilfreds med det nuværende, langt fra, men man siger som saa: Dette vide vi, hvad er, det, der kommer, kende vi ikke og kunne vi ikke sætte os ind i. — Naar man dernæst vil forsøre at gaa ind paa en Sag som denne uden at vide,